

První zbytečný sen

Také se vám stává, že se vám někdy zdají úplně zbytečné sny!?

Mně se zdají jenom sny, co mě ujařmují. Jsou povznášející, lechtivé a po samý okraj plné štěstí, které mi v každodenním životě chybí. Mám ráda usínání a nesnáším rána. Všechno se úplně změní. Tu chvíličku nočních úniků k rajským vodopádům střídají hodiny reálného života, kdy je mi mnohem hůř. Do chvíle, než jdu zase spát.

Někdy jančím, že mi na zahradě zmodraly třešně. Přiletí anděl a řekne mi, že za to mohou kejkle samotného nebe a každá snědená třešinka představuje jedno splněné přání. Ale mně se sny neplní.

Jsem i divoký denní snilek. Mám víc přání, než mám narozeninových přáníček. A tak, když se ztrácí den a já nenaplněně ulehám do postele, občas si zastesknu, jak je všechno stejné a zase se mi o dílek více ztrácejí.

Přišla jsem na to, že každý má těžký život. I když to třeba není hned vidět. Je tolik druhů neštěstí a smutků. Od špendlíku po tragédii. Ani já se nevymykám. Život se mi rozpadl jako náhrdelník z perel. Vše bylo tak skvělé. Jeden den se zvedla bouřka, uhodil blesk a mou radost vymetlo koště osudu jako zbytečné smetí. A zbyly jen sny. Spousta zbytečných snů.

Hřmít začalo ve chvíli, kdy jsem přišla do práce a odešla tak, že za mnou vlál padák. Ze dne na den jsem ztratila služební auto a firemní byt a byli jsme na ulici. Našli jsme rychlý podnájem. A jakoby nebylo problémů málo, Martin se nepochopitelně vytrácel. Několik nocí jsem tam byla sama. Trnula jsem hrůzou, kde je. Když se konečně objevil, vyluzoval jen chabé výmluvy. Po těch bezesných nocích jsem vypadala strašně. Byla jsem naštvaná za nespravedlnost, která mě v kariéře potkala a zavřela mi všechny pootevřené dveře. Byly to chvíle, kdy jsem ho nejvíce potřebovala, ale on se o mě nezajímal. Měla jsem ostudu přes celou Prahu, moje auto a notebook si zabavila ředitelova milénka, a skončila jsem v příšerně zařízeném bytě bez vábného smyslu. A když se něco kazí, tak většinou všechno a s pořádnou vervou. Martin mi oznámil, že má jinou. Už to trvalo déle, ale on sbíral odvahu, aby mi to řekl. A tak s tím vyrukoval v tu nejlepší chvíli, která mohla přijít. Zasáhlo mě to hrozně hluboko, protože on byl snad jediný člověk na světě, kterému jsem ve všem věřila a vkládala do něj životní naděje. Stále jsem ho milovala jako v dobách, kdy mi dával první polibky u cihlové zdi za školou a strkal pampelišky za uši. A jeho láska se dočista ztratila.

Pět let jsem byla šťastná mladá žena, zadaná, pohledná s perspektivním zaměstnáním. A během týdne se ze mě stal jedinec na okraji společnosti bez touhy chtít to měnit. Prožila jsem první zbytečný sen. Nebo mi to poprvé zbytečný přišel. A to jsem ještě nevěděla, že to horší mělo teprve přijít.

Nesourodá dvojka

Také vám někdy přijde, že je život na housenku?

Moje srdce obrostlo plevellem. Ten vydatně sílil po mých slzách. Prožívala jsem těžké deprese. Všechno mě zasáhlo tak najednou a já byla asi slabá povaha. Už mě nebavilo ani usínat. Usínat v prázdné posteli. V noci jsem beznadějně šátrala rukou daleko od sebe, abych zjistila, jestli tam skutečně je. Jen ten pocit, že ležel u mě, mi dělal dobře. A teď jsem si říkala: „Kde asi jsi. S kým se miluješ. Komu říkáš to, co jsi říkal mně.“ Chumel nocí vše rozlomil. Byl jsi tam a já tady. Já jsem chtěla, ale ty ne. Byli jsme nesourodá dvojka. A doplatili jsme právě na naši sourodost. Všechno nám tak klapalo. Možná bylo lepší pohádat se, vybouřit se a padnout si do náručí.

Všechna má rána byla stejně bílá. Stejně mdlá. Připadala jsem si jako rožvýkanej gumovej medvídek. Celý den jsem chodila sem a tam a ubíjela se. Večery trávila s kamarádkami nad skleničkami útěchy.

„Vykašli se na něj, sto jinejch ti padne do náruče!“ chlácholila mě Gábina.

„Sto... a mě? Mě nikdy,“ vůbec jsem si nevěřila. Úplně mě zničil.

„Jsi krásná a máš co nabídnout!“ To jsem si ale vůbec nemyslela, protože mi připadalo, že jsem přišla o vše, co mi patřilo. A jediný chlap, kterého jsem milovala od svých nácti, mi dal pěkně upletený koš z proutí smuteční vrby.

Každý večer jsem byla v baru. Chtěla jsem se povznést a svůj krach si nepřipouštět. To, v jak prázdné posteli po všech těch letech musím usínat. Jak je prázdný můj život. Nechtěla jsem vzpomínat na naši sourodost. Na všechny ty chvíle sladké jako nedělní moučník. Bylo mezi námi tak krásné pouto. A jednou se zvedl silný vítr a plachetníci naší lásky bez milosti potopil. A já pak nad skleničkou portského litovala, co jsem udělala špatně, že jsem mu nebyla dost dobrá. Ale když mužskému vzlétne hlava do oblak, mohla jsem být sebelepší, a láska vždy vyhrává. Šlo-li vůbec o lásku. Myšlenka chvilkového novu v jeho myslí mě stejně neuklidnila.

„Stejně už by to nebylo jako dřív,“ uklidňovala jsem se, zatímco jsem sledovala zčeřenou hladinu, když jsem hýbala se stopkou skleničky.

„Pořád by tam byl ten strach a nedůvěra,“ vystihla naše třídní Ariela přesně to, co jsem cítila. Už by to nikdy nebylo jako na střední. Vídala mě denně šťastnou. A vše muselo mít takový konec.

Poslední týdny jsem cítila, že ačkoliv byl Martin se mnou, byl mi více vzdálený, než když byl pryč. Snad by to bylo pro oba větší trápení zůstat spolu. Možná jsme mohli bojovat, najít elixír na zrození našich citů ve vrcholcích temných skal. Dal mi jasně najevo, že o to nestál. A jedinež proti jeho nezájmu jsem se odmítla bojovat a polykala jsem palčivě hořké smíření.

V životě mi toho zbylo na povážení málo – jen moje kamarádky. Snažily se mě zvednout nahoru a pomoci mi. Nabídlly mi, že se mi zeptají na dvě nová místa. Bez průtah jsem odmítla. Pět let jsem nedělala manažerku pro to, abych pak šla na recepci do hotelu nebo dělala vedoucí v parfumerii. Potřebovala jsem chvíli životního klidu. Byla jsem vnitřně přesvědčená o tom, že mi pomůže. O tom, že by se mohl stát opak, jsem zase tolik nepřemýšlela.

Vím, že ve chvílích, kdy jsem opilá vrávorala z baru, jsem si na světě připadala šťastná. Všechno jsem najednou měla na háku. Cítila jsem se volně a plná životní energie,

kteřá začala jen ubývat, když se rozjařená nálada vytrácela. Ale to už jsem většinou spala. Někdy v posteli, jindy mimo ni.

Třetí sklenička

Žal se dá utopit, ale ne zabít. Jak ho tedy chytit do želízek?

Můj život získal nové koleje. Našla jsem útěchu v alkoholu. Byl to pro mě únik. Dělal mi psychicky dobře. Zkoušela jsem golf nebo aquabelling. Nic z toho mi nepomohlo tak, jak pár skleniček na kuráž, po které mi i míčky najednou lítaly, kam jsem chtěla. Čím více doušek jsem vypila, tím mi bylo příjemněji. Už po třetí skleničce jsem silně cítila, jak je svět báječný. V tu chvíli jsem měla tak blízko ke smíchu i k pláči. Blízko ke dnu Macochy i vrcholu Matterhornu. Ale byly to chvíle, které mě naplňovaly. V žilách mi kolovala radost a kolem sebe jsem viděla mnohem více příležitostí, kterým jsem se mohla od srdce zasmát. Na skleničky jsem chodila, protože mě dokázaly dokonale vytrhnout z mých smutků a život jsem místo žití začala prožívat.

Úplně jsem ztratila motivaci. Neměla jsem zájem hledat chlapy nebo novou práci.

„Třeba později, říkala jsem si. Žila jsem ze dne na den a brala to, co přicházelo. A alkohol se stal mým nejuvěrnějším přítelem. Vždy, když na mě vše padlo a splín mi sevřel duši do kleští, vrátil mi jiskru do očí.

Když holky nemohly, pila jsem si sama. Třeba jsem seděla na zemi uprostřed obývacího pokoje, vedle sebe jsem měla karafu plnou becherovky nebo krémové whisky, na tom už nezáleželo, dívala se na televizi bez zvuku a neuvěřitelně se bavila. Občas jsem tam i usnula, když jsem pocítila neodkladnou touhu po spánku a vysvobodila se. Občas jsem ale musela řešit nečekaný zvonek. Ležérně jsem přišla ke dveřím. V kukátku jsem viděla postarší dámu. Otevřela jsem jí, široce se na ni usmála a fakt mě zajímalo, co po mě chce.

Prý slyšela, že jsem tady nová a chtěla mě poznat. To mě teda poznala. A to zrovna v krásném alkoholovém opojení. Vnutila se mi do bytu. Našla můj bar na lince. I mou rozpitou párty uprostřed koberce. Mezitím jsem si několikrát krkla, protože jsem se neudržela.

„Tak milá zlatá, tohle jako vážně ne! To ne!“

Zavřela jsem a oddechla si. Pořád něco žvanila, skoro jsem ji ani nevnímala. Zavravorala jsem v obývacího pokoje. Pak se se mnou zatočil svět. A odešel další můj den.

Ráno jsem se probudila a úplně jsem se rozesmála. Ležela jsem v květináči s fíkusem. To jsou nádherné okamžiky, když hned po probuzení vyprsknu smíchy. To se mi mnohokrát nestává. Umyla jsem si hlínu z tváře a povzneseně vzdychala nad tím, jak bouřlivej večer jsem včera musela mít. Moc dobře mi ale nebylo. Udělalo se mi nějak mdlo a musela jsem si jít znovu lehnout.

Spala jsem sladce jako nevinátko v jesličkách. A v tom přišel takovej zvonek, že se mi málem rozlítla hlava.

„Už jdu, už jdu!“ říkala jsem nevrle, byla jsem úplně rozespalá a vlasy mi létaly všude kolem jako neposedné tančící divy.

„Oj,“ trošku jsem se zalekla, když mě přišel poctit návštěvou přímo majitel. Takový mladý rozverný klouček. Hezkej. Tipovala jsem ho tak na studenta práv.

„Tak co se tu děje, nějaký problém!“ vešel dovnitř.

„Všechno v klííídku...“

„Nejstojím o žádný komplikace. Prej pijete jako duha!“

„Tak trošku si dám, že jo!“

Prohlížel si můj bar. Říkala jsem si, jen ať se nedívá za fíkus. Bylo tam trošku nablito. Nestihla jsem to uklidit. Vlastně celý byt byl trošku naruby.

„Hrozně to tu smrdí,“ komentoval a přitom se natahoval, že otevře okno.

Když se otočil, všiml si toho. Znechuceně odvrátil oči.

„Máte práci, lidi říkají, že jste furt doma nebo v obležení nějakých kamarádek!“

„A kdo tohle kecá?!“ podívala jsem se na něj uraženě.

„Před sousedy se neskrejete, a to platí i o tom hnusu za závěsem!“

„Třeba tý babce, co tu byla včera...“

„Třeba tý...“

„No nemám, a co jako?! Tisíce lidí dneska plácaj hnáty na stole a kašlou na celej svět!“

„Jak mi chcete platit,“ ušklíbl se, „bez práce!“

„Já peníze mám!“ už mě rozčiloval. Vtrhl mi do mého soukromí, producíroval se z místnosti do místnosti a ještě mě napadal.

„Co ten chlap, ten už zmizel!“

„To vůbec není vaše věc!“

„Alkoholičku ve svém bytě nechci,“ poprvé mě tak někdo nazval.

„Přece nejsem alkoholička, když si občas dám skleničku! Tohle jako nemám zapotřebí!“ úplně mě vytočil a strhla se vlna dohadů.

Večer jsem seděla na zemi v obýváku a o všem přemýšlela. Nikdo mi tak za celý život neřekl! Nikdy jsem nepila.

„Občas si dám, ale pořád to mám pod kontrolou!“ uklidňovala jsem samu sebe. Věděla jsem, že když budu chtít, tak přestanu. Ale nechtěla jsem to. Bylo mi s tím dobře. Cítila jsem se tak nenaplněná! Prožívala jsem blaženou iluzi, že tohle mě pomalu, ale jistě zvedá na vlastní nohy.

„Jasně, že tak nebudu žít po zbytek života,“ uklidňovala jsem samu sebe.

Ale bylo to tak bouřlivé období, jako bych stála uprostřed bouře. Kapky mi stékaly po tváři, hrudníku, rukách. Vítr se proháněl v suchých větvích, které obral o listoví. A já poslouchala blesky, dívala se na černá mračna a tiskla skříňku svých nadějí. To světélko, že zase bude den.

A takhle jsem strávila svou poslední noc v prvním podnájmu. Bylo to tam úděsně zařízené, ale přiznávám, že to mělo kouzlo. Když nepočítám tekuté antidepresivum, tak jsem byla zcela osamělá. S myšlenkami, ve kterých jsem věděla, že já *nejsem*. Věděla jsem to, ale nikdo mě neposlouchal.